

Sygn. akt VI Ga 133/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Joanna Rusińska

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2016 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym, w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko B. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 23 maja 2016 r., sygn. akt V GC 192/16 upr

oddala apelację.

Sygn. akt VI Ga 133/16

UZASADNIENIE

Powód J. K. wniósł do Sądu Rejonowego we Włocławku pozew o nakazanie pozwanej B. K. aby wydała powodowi dwa aluminiowe opakowania typu (...) (...) albo zapłaciła kwotę 300 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20.02.2014 r. oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana B. K. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zakupiła od powoda piwo, które zostało dostarczone pozwanej w opakowaniach wyszczególnionych na fakturze VAT nr (...) z dnia (...)r. Pozwana zobowiązała się do zwrotu opakowań do dnia 19 lutego 2014 r. Pomimo upływu terminu do zwrotu opakowań pozwana nie dokonała zwrotu opakowań oraz nie uiściła ich równowartości, tj. kwoty 300 zł.

W dniu 26 maja 2015 roku Sąd Rejonowy we Włocławku wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26.05.2015 r. (V GNc 471 / 15).

Od powyższego nakazu pozwana wniosła sprzeciw żądając oddalenia powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania. Pozwana wskazała, że roszczenie powoda jest niezasadne, zaś ujawniony brak opakowań wynika z „bałaganu” panującego u powoda.

Wyrokiem z dnia 23 maja 2016 roku, wydanym w postępowaniu uproszczonym, Sąd Rejonowy we Włocławku oddalił powództwo (sygn. akt V GC 192/16 upr).

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na ustaleniach przedstawionych w uzasadnieniu, z których wynika, iż strony prowadziły współpracę handlową polegającą na tym, że powód dostarczał pozwanej piwo w beczkach typu (...) (...). Z reguły pozwana oddawała puste opakowania, choć miały miejsce przypadki, że brakowało jej opakowań do zwrotu. Jednakże w różnych odstępach czasu strony rozliczały „na zero” ilość opakowań. Po zakończeniu współpracy, powód

stwierdził, że pozwana ma do zwrotu 2 opakowania typu (...) (...), a następnie obciążył pozwaną kwotą 300 zł tytułem kaucji za brak dwóch beczek.

Sąd I instancji zważył, że okoliczności faktycznych uzasadniających roszczenie powód dowodził jedynie fakturą z dnia (...)r. oraz zestawieniami opakowań z dnia (...)r. i (...)r. Pozostałe wnioski dowodowe o przesłuchanie świadków zostały przez powoda cofnięte. W ocenie Sądu Rejonowego, wskazane wyżej dokumenty niczego nie dowodzą, poza tym, że zostały wystawione przez powoda. Przedstawione przez powoda zestawienia opakowań z dnia (...)r. i (...)r. w żadnej mierze nie stanowią dowodu, że pozwana nie oddała dwóch beczek. Widniejące na nich podpisy (nieczytelne) osób, które pobrały beczki, nie zostały w żaden sposób zidentyfikowane przez powoda jako podpisy pozwanej, bądź osoby działającej w jej imieniu. Zdaniem Sądu Rejonowego, sama faktura z dnia (...)r., niepodpisana przez pozwaną, nie stanowi o zasadności roszczenia, stąd w oparciu o dyspozycję art. 535 k.c. a contrario Sąd oddalił powództwo.

Od powyższego wyroku apelację wniósł powód, który zaskarżył wyrok w całości.

Powód zarzucił wyrokowi:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez błędną i sprzeczną ocenę dowodów z zeznań stron oraz dokumentów załączonych do pozwu, poprzez uznanie, iż z przedłożonych przez powoda dokumentów nie wynika, że pozwana nie zwróciła opakowań, podczas gdy z treści zeznań stron i załączonych dokumentów wynika, że pomiędzy stronami doszło do ustaleń dotyczących zasad zwrotu opakowań, obowiązku zapłaty w przypadku, gdy opakowania nie będą zwrócone i niezwrócenia przez pozwaną opakowań, a tym samym przedłożone dowody w sposób spójny i wzajemnie się uzupełniający wskazują, iż pozwana nie dokonała zwrotu opakowań,
2. błędną ocenę zeznań pozwanej poprzez danie wiary pozwanej, że nie wie, do kogo należą podpisy widniejące na zestawieniu opakowań, podczas gdy pozwana na początku zeznań podała nieprawdę odnośnie osób potwierdzających odbiór opakowań, a po odebraniu od niej przyrzeczenia zmieniła treść swoich wyjaśnień.

Na podstawie przedstawionych zarzutów skarżący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 23 maja 2016 r. poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu apelacji powód wskazał w szczególności, że jego zdaniem z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie należało wyprowadzić inne wnioski, które wynikają z logiki, zasad doświadczenia życiowego i praktyki wieloletniej współpracy stron. W ocenie powoda, z przedłożonego przezeń zestawienia opakowań wynika, że pozwana zdała część opakowań, a zatem uznać należy, iż strony poczyniły w tym zakresie ustalenia, które respektowały do zakończenia współpracy. Pozwana w trakcie postępowania nie zakwestionowała wysokości dochodzonego roszczenia, a zatem uznała wartość opakowań. Ponadto powód dodał, iż wystawiając fakturę vat za niezwrócone opakowania, odprowadził podatek vat od wartości na niej wskazanej i nie miał powodu, aby występować o niezasadne roszczenie. Zdaniem powoda, na obniżenie wartości dowodowej zeznań pozwanej wskazuje fakt, iż pozwana w trakcie przesłuchania po odebraniu przyrzeczenia przyznała, że nie zawsze sama odbierała opakowania, zaś przed odebraniem przyrzeczenia stała kategorycznie na stanowisku, że w barze pracuje wyłącznie sama przez 7 dni w tygodniu po 12 godzin. Jednocześnie, pozwany podkreślił, że do czasu procesu pozwana nie kwestionowała zasadności wystawienia faktury sprzedażowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Nie był zasadny zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Stan faktyczny w sprawie został właściwie ustalony przez Sąd Rejonowy i jest wystarczający dla oceny apelacji, dlatego Sąd II instancji przyjmuje go za własny, bez potrzeby ponownego przytaczania. W istotnym dla rozstrzygnięcia zakresie ustalenia te są zgodne bowiem z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, a ocena tego materiału, wbrew zarzutom skarżącego, mieści się w określonych treścią art. 233 § 1 k.p.c. granicach swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodowej materiału dowodowego. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art.233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd pierwszej instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. Tymczasem powód nie wykazał, aby Sąd I instancji dopuścił się tego rodzaju naruszenia. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął Sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu.

Celem udowodnienia roszczenia powód przedstawił wystawione i podpisane jedynie przez stronę powodową dokumenty. Faktury o nr (...) zawierają nieczytelne podpisy w miejscu potwierdzenia odbioru dokumentu, zaś pozwana na rozprawie przed Sądem Rejonowym w dniu 16 maja 2016r. zaprzeczyła aby którykolwiek z tych podpisów należał do niej i aby zalegała ze zwrotem opakowań. Pozwana nie podpisała dokumentu potwierdzenia zgodności salda co do opakowań (k.7). Powód nie zaoferował żadnego innego dowodu na okoliczność wydania pozwanej przedmiotowych opakowań. Sam fakt wystawienia faktury Vat z dnia (...)r. (niepodpisanej przez pozwaną) oraz odprowadzenia podatku od kwoty w niej wskazanej, nie jest dowodem wystarczającym do uznania zasadności roszczenia dochodzonego przez powoda w niniejszym postępowaniu. Jak wskazano jest to dokument jednostronny, sporządzony przez powoda, z którego w żaden sposób nie wynika fakt akceptacji roszczenia przez pozwaną.

W rezultacie, wbrew zarzutom apelacji, Sąd Rejonowy dokonał trafnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie przyjmując, iż powód nie prostał ciężarowi dowodu wynikającymi z art. 6 k.c.

Chybiony był również zarzut błędnej oceny zeznań pozwanej polegającej na uznaniu za wiarygodne zeznań pozwanej odnośnie braku wiedzy na temat tego, do kogo należą podpisy widniejące na zestawieniu opakowań (k.49). W kontekście całokształtu materiału dowodowego sprawy, w tym także w kontekście oceny całości zeznań pozwanej, brak było bowiem podstaw do tego, aby odmówić wiarygodności i mocy dowodowej zeznaniom pozwanej w części dotyczącej kwestii podpisów na zestawieniu opakowań. Tym bardziej, że stanowisko pozwanej co do braku zobowiązań względem powoda przez cały czas trwania procesu było konsekwentne i niezmiennie. Z tego też względu, Sąd Okręgowy nie dopatrzył się naruszenia przez Sąd I instancji zasad oceny materiału dowodowego.

Niezrozumiałe jest zawarte w uzasadnieniu apelacji twierdzenie powoda, że pozwana w trakcie postępowania nie zakwestionowała wysokości dochodzonego roszczenia a zatem uznała wartość opakowań. Pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, twierdząc właśnie, że żądanie powoda jest bezpodstawne (k.27-28, k.36-37v.).

Z tych względów, apelacja powoda jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art.385 k.p.c.

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

T., (...)